

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
ZENIČKO-DOBOJSKI KANTON
KANTONALNI SUD U ZENICI
Broj: 39 0 K 064229 23 Kž
Zenica, 14.07.2023. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Zenici u vijeću sastavljenom od sudija Maličbegović Enesa, kao predsjednika vijeća, te sudija Tešnjak Nermina i Jukić Ismara, kao članova vijeća, uz učešće zapisničara Burić Sabahete, u krivičnom predmetu optuženog Binakaj Damira, zbog krivičnog djela zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući povodom žalbi Kantonalnog tužilaštva u Zenici i braniteljice optuženog, Danije Saller-Osenk, advokata iz Sarajeva, izjavljenih protiv presude Općinskog suda u Tešnju broj: 39 0 K 064229 21 K od 07.02.2023. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 14.07.2023. godine, donio je sljedeću

PRESUDU

Odbijaju se kao neosnovane, žalba Kantonalnog tužioca u Zenici i žalba braniteljice optuženog Binakaj Damira te se potvrđuje presuda Općinskog suda u Tešnju broj: 39 0 K 064229 21 K od 07.02.2023. godine.

O b r a l o ž e n j e

Presudom Općinskog suda u Tešnju broj: 39 0 K 064229 21 K od 07.02.2023. godine optuženi Binakaj Damir oglašen je krivim zbog krivičnog djela zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, pa mu je na osnovu odredaba člana 49. i 62. Krivičnog Zakona Federacije Bosne i Hercegovine izrečena uvjetna osuda kojom je optuženom za počinjeno krivično djelo utvrđena kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i istovremeno određeno da se ista neće izvršiti ukoliko optuženi u roku od 3 (tri) godine dana, a računajući od dana pravosnažnosti presude, ne učini novo krivično djelo. Obavezan je optuženi na plaćanje troškova krivičnog postupka u iznosu od 1.413,80 KM, koji je dužan platiti u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude.

Protiv navedene presude u zakonskom roku žalbu je izjavio Kantonalni tužitelj u Zenici i presudu pobija zbog odluke o krivično-pravnoj sankciji iz člana 311. tačka d) i člana 315. stav 1. ZKP FBiH, s prijedlogom da se žalba uvaži, prvostepena presuda preinači i optuženom Binakaj Damiru izrekne kazna zatvora.

Žalbu protiv navedene presude u zakonskom roku je izjavila braniteljica optuženog, Danije Saller-Osenk, advokata iz Sarajeva i presudu pobija u cijelosti iz svih zakonom dozvoljenih žalbenih razloga, s prijedlogom da se žalba uvaži, pobijana presuda preinači i optuženog Binakaj Damira oslobodi od optužbe ili prvostepenu presudu ukine i predmet vrati na ponovno suđenje prvostepenom sudu ili da pobijanu presudu ukine i održi pretres pred drugostepenim sudom. Ista je podnijela i odgovor na žalbu tužitelja i predložila da se ta žalba odbije kao neosnovana.

Sjednica vijeća drugostepenog suda održana je u smislu člana 319. ZKP-a FBiH bez prisustva stranaka koje nisu tražile da budu obaviještene o sjednici vijeća.

Drugostepeni sud je ispitao pobijanu presudu u onom dijelu u kojem se pobija žalbama u skladu sa članom 321. ZKP-a FBiH, pazeći po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženog povrijeđen krivični zakon i odlučeno kao u izreci iz sljedećih razloga:

Žalbom braniteljice optuženog prvostepena presuda se pobija zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312.-stav 1. tačka i) ZKP FBiH u navodima da je naredba za provođenje grafološkog vještačenja nezakonit dokaz jer nije priložena kao dokaz uz nalaz i mišljenje vještaka kako bi se znalo šta je to tačno vještak vještačio a inače se ukazuje i da je sama naredba za vještačenje koju je izdalo tužilaštvo od 14.09.2021. godine nevjerodostojna jer ne sadrži pečat tužilaštva, te da je samim tim i nalaz vještaka izrađen na osnovu nezakonite naredbe suda o pribavljanju otisaka pečata i potpisa i da je naredba bez pouke o pravnom lijeku te da je prvostepeni sud zbog prihvatanja takve naredbe odnosno nalaza i mišljenja vještaka za kojeg odbrana smatra da je također nezakonit, zasnovao pobijanu presudu na nezakonitom dokazu i da je time počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka i) ZKP FBiH.

Navedeni žalbeni prigovori nisu osnovani.

Naime, prvostepeni sud je u pobijanoj presudi na strani šest iste dao potpuno jasne i određene razloge zbog kojih je identične prigovore o nezakonitosti nalaza i mišljenje vještaka te pribavljenih pečata i potpisa (dokumentacije sa istim) a koje prigovore je odbrana isticala u toku glavnog pretresa, odbio kao neosnovane. Te razloge u cijelosti prihvata i ovaj sud kao uvjerljive i jasne. Iz dokaza koji su izvedeni na glavnom pretresu nedvojbeno proizilazi da je prvostepeni sud u toku postupka izveo dokaz uvidom u naredbu tužilaštva od 14.09.2021. godine kojom se određuje vještačenje po vještaku grafologu. Naredbe iako ne sadrži pečat tužilaštva kako to tvrdi odbrana u žalbi ne predstavlja nezakonit dokaz a niti se radi o nevjerodostojnom aktu tužilaštva na osnovu kog je vještak postupao prilikom izvršavanja zadataka iz te naredbe. Ta naredba se pominje i u usmenom izlaganju vještaka na glavnom pretresu. Nalaz i mišljenje je izrađen na osnovu nespornog otiska pečata kao i na osnovu potpisa koji su dostavljeni vještaku a potiču iz zvanične dokumentacije, prije svega lične karte i drugih dokumenata tačnije navedenih u samom nalazu i mišljenju vještaka, tako da se ne može prihvatiti tvrdnja žalbe da je nalaz i mišljenje vještaka urađen na osnovu nezakonito pribavljenih dokaza. Osim toga, kako to pravilno ističe prvostepeni sud, budući da je i sam otisak pečata pribavljen od strane ovlaštenih službenih lica shodno odredbi člana 45. stav 2. tačka f) ZKP FBiH, a sve po naredbi Općinskog suda u Tešnju ne može se prihvatiti proizvoljna teza odbrane da je otisak pečata nezakonit zbog načina pribavljanja istog. Po nalaženju i ovog suda, kako je to pravilno ocijenio i prvostepeni sud u svojoj presudi, nije došlo do povrede odredbe člana 92. ZKP FBiH na koju neosnovano ukazuje žalba, jer se nije radilo u konkretnom slučaju o oduzimanju bilo kakvih predmeta odnosno akata od strane optuženog u smislu odredbe člana 79. ZKP FBiH tako da je neprihvatljiv žalbeni prigovor o povredi člana 92. ZKP FBiH a neprihvatljivi su i navodi žalbe da prvostepeni sud nije naveo svaki pojedinačni doka odnosno naznačio da li se radi o originalu ili ovjerenoj kopiji originala ili kopiji koja je potvrđena kao neizmijenjena u odnosu na original. Navedeni žalbeni prigovor koji žalba karakteriše kao propust suda da postupi u skladu sa odredbom čl. 289. stav 2. i 3. ZKP FBiH obzirom da je neargumentiran i paušalan ovaj sud nije mogao ni ispitati na adekvatan način. Inače, uvidom u provedene dokaze a posebno dokaze na osnovu kojih je obavljeno vještačenje

utvrđeno je da se radi o vjerodostojnim aktima koji su pribavljeni na zakonit način a sadržaj tih akata (pečata, potpisa) nije doveden u pitanje paušalnim navodima iz žalbe braniteljice, koja ne obrazlaže u čemu bi se ogledala upitnost istinitosti i vjerodostojnosti navedenih akata koji su poslužili vještaku za obavljanje predmetnog vještačenja. Dakle, prigovori iz žalbe koji se odnose na nezakonitost obavljenog vještačenja, te nezakonitost dokaza na osnovu kojih je isto izvršeno su neosnovani kao i pozivanje na odredbu člana 83. stav 1. ZKP FBiH, jer se u konkretnom slučaju kako je već naprijed istaknuto nije radilo o oduzimanju dokaza od strane osumnjičenog po bilo kakvoj naredbi koja se izdaje u smislu člana 79. ZKP FBiH, tako da nije bilo nikakvog osnova za žalbu osumnjičenog odnosno optuženog na način prikupljanja dokaza koji su poslužili za grafološko vještačenje.

Nadalje se žalbom neosnovano ukazuje da je sud na glavnom pretresu zakazanom za dan 05.10.2022. godine postupio suprotno odredbi člana 275. ZKP FBiH time što je na glavni pretres pozvao i pet svjedoka, osim stranaka i branioca. Naime, sud je taj koji odlučuje da li će na glavni pretres pozvati svjedoke te nakon čitanja optužnice i uvodnog izlaganja stranaka preći na slijedeću fazu glavnog pretresa (dokazni postupak). Nikakvo prethodno predlaganje od strane tužioca sudu, izvođenja dokaza nije potrebno obzirom da sud odlučuje o tome kada će započeti dokazni postupak, saslušanjem svjedoka koji su predloženi u optužnici te izvođenjem drugih dokaza iz optužnice.

Kada se radi o žalbenom prigovoru u odnosu na pribavljanje dokaza od Ministarstva zdravstva ZDK, te tvrdnje žalbe da prvostepeni sud nije dao obrazložen odgovor na istovjetan prigovor odbrane istaknut na glavnom pretresu, ovaj sud kao drugostepeni ističe da takav prigovor nije osnovan obzirom je prvostepeni sud dao jasne, određene i prihvatljive razloge na strani sedam pasus četvrti pobijane presude i na te razloge se upućuje žalitelj radi izbjegavanja ponavljanja isti u ovoj odluci. Naime, u konkretnom slučaju Kantonalno ministarstvo zdravstva je dobrovoljno predalo predmetnu dokumentaciju zbog čega i nije postojala potreba za naredbom sudije za prethodni postupak, kako pravilno zaključuje prvostepeni sud. Žalbom se u više navrata osporava pribavljanje dokaza od strane MUP-a te da akti ne sadrže pečat osim potpisa ovlaštenih osoba i da je tumačenje prvostepenog suda po pitanju vjerodostojnosti ovakve dokumentacije nejasno i odbrana smatra da se radi o nevjerodostojnim dokazima te se ponovo poziva na odredbu člana 289. stav 2. ZKP FBiH.

Ni ovi žalbeni prigovori nisu prihvatljivi obzirom da je prvostepeni sud na određen i detaljan način dao odgovore na istovjetne prigovore odbrane istaknute u toku glavnog pretresa, na strani osam pasus drugi pobijane presude, kao i u vezi prigovora na zakonitost akta poliklinike Medicus broj: 82/2019 od 20.09.2019. godine o čemu se sud izjasnio na strani osam pasus treći pravilno zaključujući da se ne radi o nezakonitom dokazu iz člana 11. stav 2. ZKP FBiH. Također, je sud dao odgovore i na navode odbrane da akti MUP-a koji se navode na strani sedam pasus zadnji i nastavak na strani osam pobijane presude ne predstavljaju nevjerodostojne niti nezakonite dokaze koje kao takve neosnovano kvalifikuje žalba, pozivajući se na neprihvatljivo tumačenje člana 51. stav 7. Pravilnika o kancelarijskom poslovanju u FBiH.

Nadalje, žalbom se neosnovano ukazuje da je prvostepeni sud odnosno tužilac postupao suprotno članu 15. ZKP FBiH te ovaj prigovor vezuje za sadržaj dopisa tužioca i MUP-a kojim je tražena dokumentacija a koji akti su provođeni kao dokaz na okolnosti da je na osnovu istih dostavljena dokumentacija čija se zakonitost osporavala u toku glavnog pretresa a ne radi utvrđivanja sadržaja istih. Član 15. ZKP FBiH po ocjeni ovog suda je u konkretnom slučaju pravilno primijenjen jer je u toku postupka odbrani omogućeno da iznosi prijedloge svojih dokaza, da učestvuje u krivičnom postupku u ispitivanju i utvrđivanju svih činjenica koje su

mogle ići u korist optuženog te u ostvarivanju jednakih mogućnosti u pogledu pristupa dokazima i njihovom izvođenju na glavnoj raspravi, kako to proizilazi iz stanja spisa predmeta, odbrana nije na bilo koji način onemogućavana niti od strane tužilaštva a niti od strane suda. Prvostepeni sud je o svakom prigovoru odbrane kako na vjerodostojnost tako i na zakonitost dokaza u prvostepenoj presudi dao pojedinačnu analizu svakog od tih prigovora a te prigovore odbrana ponovno ističe i kroz žalbu ponavljajući sadržaj istih a koji žalbeni prigovori ne nalaze osnova obzirom na to da je prvostepeni sud dao jasne i potpuno prihvatljive razloge zašto se ti prigovori nisu mogli prihvatiti kao osnovani i te razloge u cijelosti kao svoje prihvata i ovaj sud kao drugostepeni.

Osvrt žalbe da odluka suda ne može da sadrži konstatacije „opreza radi“ je donekle prihvatljiva. Međutim, ovaj sud nalazi da se radi o nespretnoj formulaciji prvostepenog suda, ali koja na bilo koji način ne utiče na pravilnost pobijane odluke a niti na pravilnost razloga koje je dao prvostepeni sud kada se radi o prigovorima zakonitosti, vjerodostojnosti izvedenih dokaza optužbe na glavnom pretresu.

Već je naprijed ukazano na neosnovanost sličnog žalbenog prigovora koji se odnosio na to da je ovlašteni organ postupao suprotno odredbi člana 92. ZKP FBiH i na to obrazloženje se upućuje žalitelj s tim što se ukazuje da žalitelj i ne konkretizuje ovaj navodni propust suda odnosno tužilaštva da osumnjičeni nije bio upoznat sa svojim pravima. Upravo, suprotno ovoj tvrdnji proizilazi iz zapisnika o ispitivanju osumnjičenog u Kantonalnom tužilaštvu Zenica 30.06.2021. godine i 04.08.2021. godine iz kojih zapisnika proizilazi da je optuženi u potpunosti i detaljno upoznat sa svim pravima koji proističu iz odredbe člana 92. ZKP FBiH. O žalbenom prigovoru vezanom za tvrdnju da je vještak postupao suprotno naredbi tužioca u kojoj je naloženo da se vještači stranica 1. i 32. pripravnčkih knjižica zdravstvenih radnika kako to prvostepeni sud netačno navodi jer takvo nešto ne piše u spornoj naredbi, već piše da se vještači prva i posljednja stranica pripravnčke knjižice i da je zbog toga naredba tužilaštva bila nejasna i dvosmislena, ukazuje se žalitelju da je prigovor neprihvatljiv. Ne postoji suštinska razlika u navodima 1. i 32. stranica te u odnosu na to što piše da se vještači prva i posljednja stranica, obzirom da se upravo radi o istovjetnim stranicama pripravnčke knjižice zdravstvenog radnika. Na strani devet pasus posljednji pobijane presude prvostepeni sud je dao obrazloženje ove navodne tehničke greške kako je tretira žalitelj, čijim se prigovorima ne može dovesti u pitanje niti stručnost niti objektivnost sadržaja nalaza i mišljenja vještaka grafologa a niti mišljenje istog koji je prvostepeni sud pravilno prihvatio kao dokaz da je optuženi kritične prilike izdao pripravnčke knjižice zdravstvenog radnika (navedeni u činjeničnom dijelu izreke pobijane presude) koje su ovjerene službenim pečatom ZU Medicus Tešanj i koje je optuženi svojeručno potpisao, iako je znao i bio svjestan da su podatci koji su uneseni u pripravnčke knjižice neistiniti, jer kandidati-pripravnici nisu bili na pripravnikom stažu u zdravstvenim ustanovama kako se to navodi u pripravnčkim knjižicama, da bi potom i prijave za polaganje stručnog ispita za navedene zdravstvene radnike-kandidate optuženi potpisao, kao i tačnost podataka unesnih u prijavi i ovjerio pečatom ZU Medicus Tešanj, iako je znao da se radi o neistinitim podacima.

Žalbom braniteljce se također, po ocjeni ovog suda, neosnovano ističe da je prvostepeni sud proizvoljno tumačio i prigovore odbrane na akte Instituta za hranu i lijekove, Opće bolnice Tešanj, Doma zdravlja Tešanj tvrdeći da ukoliko pripravnici eventualno nisu obavljali staž tj. nisu dolazili na rad da se to ne može staviti na teret optuženom obzirom da on nije imao apsolutno nikakav uticaj na to. Ovaj sud kao drugostepeni prihvata razloge prvostepenog suda date na strani devetnaest presude pravilno zaključujući u pretposljednem pasusu da prema zvaničnim evidencijama Opće bolnice Tešanj, Doma zdravlja Tešanj, i Instituta za zdravlje i

sigurnost hrane ni jedan od pripadnika ZU Medicus, koji su više puta nabrojani u presudi nije obavljao pripravnički staž a sve je ovo utvrđeno upravo uvidom u materijalne dokaze navedenih ustanova na koje se prvostepeni sud poziva na strani devetnaest pobijane presude obzirom da su sve ustanove dopisom obavijestile da ne postoji dokumentacija da su lica N. L., K.A., K.A., H.A., M.A., K.E., R. H., B.M. i T. A. obavljale pripravnički staž u nekoj od tih ustanova. Dakle, neprihvatljive su suprotne žalbene tvrdnje i tumačenje žalbe da nije na jasan način utvrđeno postojanje krivice optuženog, pa žalba postavlja i pitanje zašto prvostepeni sud, iako je bio dužan, nije cijenio razloge zašto je tužilac poduzeo krivično gonjenje protiv optuženog a nije poduzeo krivično gonjenje protiv odgovornih osoba iz tih javnih ustanova gdje su pripravnici obavljali pripravnički staž a što je potvrđeno pečatima i potpisima, kao i protiv službenih osoba u Ministarstvu ZDK, koji su omogućili pripravnici da polažu stručni ispit i isti polože te da ni sud ni tužilac zbog ovoga nisu postupili u skladu sa članom 15. ZKP FBiH.

Prvostepeni sud je također i na ove prigovore dao odgovore u pobijanoj presudi (strana 26. pasus pretposljednji) nalazeći da je u nadležnosti tužioca provođenje istrage i gonjenje osoba za počinjenje određenih krivičnih djela i da je stvar tužioca da li će i protiv koje osobe pokrenuti krivični postupak, voditi istragu pa potom i optužiti, i da to nije stvar suda. Tačno je da tužilac pri tome ima obavezu da poštuje princip legaliteta krivičnog gonjenja a da li je trebao da poduzme gonjenje i protiv eventualno drugih lica na koje u žalbi aludira braniteljica (strana 10. žalbe) stvar je ocjene i procjene tužioca. Time što je gonjenje poduzeo protiv optuženog a sud donio pobijanu presudu za krivično djelo čije elemente je na osnovu izvedenih dokaza a po nalaženju ovog suda kao drugostepenog pravilno i potpuno utvrdio ne predstavlja bilo kakvo protuzakonito postupanje prvostepenog suda a niti povredu odredbe člana 15. ZKP FBiH na koju neosnovano svojom žalbom ukazuje odbrana. Nadalje, prvostepeni sud je prigovor odbrane, da se odgovornost može prebaciti i na druga lica (šef organizacione jedinice, glavna sestra i druge osobe) koje braniteljica pominje u žalbi na strani 10., pravilno ocijenio neosnovanim, razloge za svoj stav dajući na strani 26. pasus šesti pobijane presude koje razloge prihvata ovaj sud kao svoje i na iste upućuje odbranu.

Neosnovano se žalbom iznosi tvrdnja da sud nije mogao prihvatiti prijedlog tužioca da se u smislu odredbe člana 288. ZKP FBiH u odnosu na svjedoke K. E. i dr. čitaju njihovi iskazi iz istrage. Naime, žalbeni prigovor je neprihvatljiv obzirom da je prvostepeni sud za takvu odluku imao dovoljno osnova u činjenici da je nedvojbeno utvrdio da navedeni svjedoci N.L., K.E. i T. Z. nisu bili dostupni sudu jer se radilo o svjedocima koji su pozivani i pokušano privođenje po naredbi suda a sud došao do saznanja iz Izvještaja sudske policije da ovi svjedoci već duži period žive i rade u inostranstvu da rijetko dolaze i da je njihov dolazak neizvjestan. Na razloge u ovom pogledu koje je sud dao na strani 21. i 22. upućuje se žalitelj a ti su razlozi u cijelosti opravdani i osnovano su opredijelili prvostepeni sud na primjenu odredbe člana 288. ZKP FBiH, zbog čega se suprotne žalbene tvrdnje nisu mogle prihvatiti.

Neosnovanim se nalazi prigovor žalbe da svjedoci nisu propisno upozoreni jer nisu pitani da li su u srodstvu sa optuženim. Suprotno od ove tvrdnje iz zapisnika o ispitivanju odnosno saslušanju svjedoka na glavnom pretresu kada su usmeno izlagali svoje svjedočenje proizilazi da su pitani od strane suda o ovoj okolnosti te su se izjašnjavali da nisu u srodstvu sa optuženim. Osim toga žalba ne dovodi u pitanje sadržaj i vjerodostojnost iskaza saslušanih svjedoka pa ni svjedoka R. S., suvlasnika i uposlenika (anesteziolog) ustanove Medicus koji je u svom iskazu potvrdio sadržaj i istinitost akta- dopisa JU Medicus, Tešanj, broj 82/2019 od 20.09.2019, godine, upućen MUP, u kojem je navedeno da ustanova nije imala rješenje Federalnog ministarstva zdravstva za prijem pripravnika za obavljanje pripravničkog staža. Svjedok R. S. je na glavnom pretresu potvrdio da je proslijeđen akt Poliklinike Medicus broj: 82/2019 od

20.09.2019. godine u kojem je navedeno da Poliklinika Medicus nije imala rješenje Federalnog ministra, a koje činjenice se ni žalbom ne dovode u pitanje. Na osnovu ovog akta te izjave svjedoka R. S. prvostepeni sud je pravilno zaključio da se zbog toga u ZU Medicus nije mogao obavljati pripravnički staž propisan odredbom člana 144. stav 1. Zakona o zdravstvenoj zaštiti FBiH, niti je ova ustanova mogla upućivati pripravnike u druge zdravstvene ustanove. Na prigovor odbrane i tumačenje člana 6., te 11. i 12. Pravilnika o pripravničkom stažu i stručnom ispitu zdravstvenih radnika koje je odbrana isticala na glavnom pretresu a ponovo i u žalbi na strani 12., prvostepeni sud je dao argumentirane odgovore i razloge o ne prihvatanju primjedbi i tumačenja koje daje odbrana, na stran i 12. prvostepene presude i na te razloge se upućuje podnositelj žalbe. Neophodno je napomenuti da je pravilan i logičan zaključak suda da se pripravnici mogu upućivati u drugu ustanovu da obavljaju pripravnički staž samo ukoliko su zakonito primljeni u ustanovu koja ih eventualno upućuje u drugu ustanovu na obavljanje pripravničkog staža, a što u konkretnom predmetu nije slučaj. Stoga se svi žalbeni prigovori koji se odnose na citiranje i tumačenje odredaba Pravilnika o pripravničkom stažu i stručnom ispitu zdravstvenih radnika koji se navode na strani 10., 11. i 12. žalbe nalaze neprihvatljivim.

Kada se radi o bitnoj povredi odredaba člana 312. stav 1. tačka k) ZKP F BiH žalitelj u pogledu tog oblika ističe da pobijana presuda uopće ne sadrži razloge za optuženikov umišljaj za učinjenje krivičnog djela za koje je oglašen krivim jer se pobijana presuda isključivo bavi krivično pravnim radnjama optuženog onako kako su one opisane u optužnici i na taj način rješava samo objektivnu komponentu krivičnog djela, a nema konkretnog obrazloženja u umišljaju optuženog za izvršenje krivičnog djela koje mu se stavlja na teret, a isto se može učiniti samo sa postojanjem ovog oblika vinsti za koju odlučnu činjenicu po stavu žalbe u obrazloženju pobijane presude nisu dani razlozi pa je kod ovakvog postupanja po ocjeni žalbe i došlo do navedene bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz tačke k) člana 312. ZKP FBiH (strana 17. i 18. žalbe).

Međutim, ovaj sud i ove žalbene prigovore nalazi neosnovanim obzirom da je prvostepeni sud jasno i određeno na stani 26. i 27. presude imajući u vidu činjenice i okolnosti koje su utvrđene provedenim dokazima naveo da su radnje iz činjeničnog opisa predmetne optužnice kako u pogledu svojstva optuženog kao počinioca ovog krivičnog djela (odgovorna osoba-direktor), radnje izvršenja krivičnog djela (u vidu iskorištavanja službenog položaja) , subjektivni odnosi prema ovom krivičnom djelu (umišljaj) i posljedica ovog krivičnog djela koja se ogleda u pribavljanju koristi u vidu fiktivnog obavljanja pripravničkog staža, tj. korist u vidu ispunjenja uslova za pristupanje polaganju stručnog ispita kod Ministarstva zdravstva i polaganju stručnog ispita, te dobijanju uvjerenja o položenom stručnom ispitu na temelju čega su stekli licencu-stručno osposobljeni za samostalan rad na poslovima medicinskih sestara-tehničara, nedvojbeno utvrđen na osnovu analize, ocjene svih izvedenih dokaza kako optužbe tako i odbrane. Umišljaj optuženog direktni proizilazi iz činjenica i okolnosti koje su sadržane u činjeničnom opisu optužnice odnosno izreke pobijane presude a optuženi je bio svjestan svog djela i htio izvršenje istog a što prvostepeni sud obrazlaže detaljnije na strani 27. pasus četvrti i posljednji sa nastavkom na strani 28. pobijane presude i sa tim razlozima je saglasan ovaj sud i na iste upućuje podnositelja žalbe. Nadalje činjenični opis djela je u cijelosti potpun jer sadrži sve materijalne supstrate predmetnog krivičnog djela i to kako one objektivnog tako i subjektivnog karaktera a i sama izreka pobijane presude sadrži te elemente, tako da se neosnovano žalbom želi dovesti u pitanje uvjerenje suda o dokazanosti svih bitnih činjenica i okolnosti koji čine obilježje odnosnog krivičnog djela. Odredba člana 300. stav 1. tačka a) ZKP FBiH je u potpunosti ispoštovana kroz obrazloženje i izreku pobijane presude, koji su međusobno saglasni, ne proturječni pa se suprotni žalbeni prigovori nisu mogli uvažiti. Pravilno se prvostepeni sud izjasnio o činjenicama koje ukazuju da je optuženi postupao suprotno

interesima službe izjašnjavajući se na strani 26. pobijane presude o posljedici izvršenja krivičnog djela, koristi koju je optuženi pribavio kandidatima pripravnicima, postupajući pri tome protivpravno, iskorištavanjem svog službenog položaja, znajući da Poliklinika Medicus nema odobrenje Federalnog ministra o ispunjenosti strogih uslova prostora, opreme i kadra za obavljanje pripravničkog staža koji je uslov za polaganje stručnog ispita za zdravstvene radnike pred nadležnom komisijom te pored tog znanja, kao i, postupajući suprotno odredbama članova 2., 4., 7., 14., 17. i 25. Pravilnika o pripravničkom stažu i stručnom ispitu zdravstvenih radnika te odredbama člana 6., 11. i 12. Pravilnika svjesno postupao protivno propisanim odredbama, a kako je to detaljno opisano u činjeničnom opisu izreke pobijane presude.

Sa iznesenih razloga ovaj sud nalazi da prvostepeni sud prilikom donošenja pobijane presude zatim davanjem obrazloženja i razloga o odlučnim činjenicama kako je to detaljno opisano u predmetnoj presudu nije počinio bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) i i) ZKP FBiH na koje se konkretno ukazivalo žalbom a niti je počinio relativno bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312 st.2. istog zakona, na koje je posredno ukazivala žalba smatrajući da su nepravilno primijenjene odredbe člana 15., 288., 83., 92. ZKP FBiH te odredba člana 45. stav 2. tačka f) ZKP FBiH, te odredba člana 92. ZKP FBiH a što je ovaj sud izjašnjavajući se o žalbenim prigovorima u vezi s tim, u prethodnom dijelu ove odluke, ocijenio u cijelosti neosnovanim i bez utjecaja na pravilnost i zakonitost pobijane presude.

Kroz sadržaj žalbe se ne osporavaju činjenice i okolnosti koje proizilaze iz iskaza saslušanih svjedoka koji su potvrdili da nisu obavljali ili su samo djelomično obavili pripravnički staž a da su dobili uredno potpisane pripravničke knjižice te da su na osnovu toga i polagali stručni ispit pri Ministarstvu zdravstva ZDK te da su tako i stekli licencu-stručnu osposobljenost za samostalan rad na poslovima medicinskih sestara-tehničara. Činjenično stanje je potpuno i pravilno utvrđeno od strane prvostepenog suda kako na osnovu iskaza svjedoka posebno se to odnosi na iskaz svjedoka R. S. koji je u svom iskazu potvrdio da Javna ustanova Medicus Tešanj nije imala odobrenje-rješenje Ministarstva zdravstva FBiH o ispunjenju uvjeta u zdravstvenim ustanovama za obavljanje pripravničkog staža. Ovo je utvrđeno i iz akta Poliklinike Medicus broj: 82/2019 od 20.09.2019. godine a što se ni žalbom braniteljice ne osporava s tim što se nedostatak tog rješenja želi nadomjestiti tvrdnjom da je ustanova imala rješenje Ministarstva zdravstva ZDK broj: 11/37-05286-3/12 koje je priloženo u ovjerenoj fotokopiji. Međutim, prvostepeni sud je pravilno ocijenio da to rješenje ne može, niti predstavljati zamjenu za nedostajuće rješenje Federalnog ministarstva zdravstva kojim se inače odobrava obavljanje pripravničkog staža za zdravstvene radnike, odnosno za utvrđivanje ispunjenosti uvjeta, prostora, opreme i kadra za zdravstvene ustanove i za nositelje privatne prakse. Ova činjenica je bila poznata u potpunosti optuženom kao odgovornoj osobi-direktoru navedene zdravstvene ustanove Poliklinika Medicus koji je i pored tog znanja i protivno već ranije navedenim odredbama Pravilnika o pripravničkom stažu i stručnom ispitu zdravstvenih radnika poduzimao radnje kako je to opisano u činjeničnom dijelu izreke pobijane presude a koje je prvostepeni sud pravilno kvalifikovao kao krivično djelo zloupotrebe položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 1. KZ FBiH. Stoga ni žalbeni prigovori koji se odnose na nepravilnu primjenu krivičnog zakona nisu mogli biti uvaženi.

Kada se radi o tvrdnji žalbe da je prvostepeni sud donošenjem pobijane presude povrijedio odredbu člana 296. ZKP FBiH smatrajući da je ocjenom određenih dokaza irelevantnim za presuđenje povrijedio navedenu odredbu ovaj sud nalazi da je istaknuti žalbeni prigovor (strana 18. posljednji pasus žalbe) potpuno proizvoljan i neargumentiran. Nije navedeno konkretno obrazloženje razloga niti bilo kakva uporedba sadržaja izvedenih dokaza ni optužbe ni odbrane da bi se navedeni žalbeni prigovor mogao ispitati na adekvatan način, zbog čega se kao takav

nalazi neosnovanim. Kada se radi o sadržaju obrazloženja pobijane presude jasno iz istog proizilazi da je prvostepeni sud upravo savjesno i brižljivo postupio u odnosu na sve relevantne dokaze kako subjektivne tako i materijalne prirode i te dokaze analizirao i cijenio te u skladu sa principom slobodne ocjene dokaza, pojedinačno i u međusobnoj vezi, i izveo pravilne zaključke o postojanju u radnjama optuženog onako kako su opisane u činjeničnom dijelu izreke pobijane presude svih bitnih obilježja predmetnog krivičnog djela i o tome kroz razloge obrazloženja presude iznio pravilne činjenične i pravne zaključke koji su u cijelosti prihvatljivi i za ovaj sud kao drugostepeni. Izneseni su razlozi zbog čega je sud smatrao određene činjenice i okolnosti koje su od bitnog značaja dokazanim i iz kojih dokaza te činjenice proizilaze. Navedeni zaključci i ocjene prvostepenog suda ne mogu se dovesti u pitanje niti sumnju iznesenih paušalnih žalbenim navodima da je sud propustio postupiti pri donošenju pobijane presude u smislu odredbe člana 296. ZKP FBiH. Žalitelj je kako to proizilazi iz sadržaja, inače obimne žalbe, u suštini, zaključcima suda kada se radi o prigovorima o zakonitosti dokaza tumačenju određenih odredaba ZKP FBiH te pravnih odredbi navedenih pravilnika i zakona koji se pominju u činjeničnom dijelu izreke pobijane presude, praktično suprotstavio svoje lično viđenje činjenice i okolnosti i tumačenja koje je dao prvostepeni sud u pogledu primjene kako materijalnog tako i procesnog prava. Navedene stavove i teze odbrana je iznosila i tokom glavnog pretresa i na sve te prigovore prvostepeni sud je u obrazloženju pobijane presude pružio uvjerljive argumente i svoje uvjerenje o krivičnom djelu i krivici optuženog pravilno je zasnovao na savjesnoj ocjeni izvedenih dokaza te utvrđenih činjenica i okolnosti. Zbog navedenog se žalba optuženog se nalazi neosnovanom i u pogledu prigovora koji se odnose na žalbeni osnov pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. Osim toga potrebno je istaći da po ocjeni ovog suda kao drugostepenog nije donošenjem pobijane presude povrijeđeno pravo na pravično suđenje iz člana 6. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda niti pravo na obrazloženu sudsku odluku. O ovom žalbenom prigovoru koji se ponavlja ovaj sud se već praktično izjasnio dajući odgovore na prigovore i tvrdnje odbrane kada se radi o nezakonitosti dokaza te relativno bitnim povredama određenih odredaba procesnog zakona te iz tog razloga ovaj sud nalazi da se neosnovano žalbenim navodima ukazuje i na povredu pretpostavke nevinosti optuženog na koju sugerše žalba. Obzirom na naprijed navedeno ovaj sud nalazi da ni žalbeni osnov pogrešno ili nepotpuno utvrđeno činjenično stanje a ni povrede krivičnog zakona, nije osnovan.

Kada se radi o odluci o kazni koja se također pobija žalbom odbrane kroz tvrdnju da sud uopće nije cijenio dovoljno olakšavajuće okolnosti koje navodi u žalbi, da se radi o primarijusu doktoru, specijalisti anesteziologu, uglednom članu zajednice i druge okolnosti koje navodi na strani 18. te ističe stav da te okolnosti su trebale biti cijanjene u smislu osobito olakšavajućih i dovesti do primjene odredbe o ublažavanju kazne odnosno oslobađanju od kazne, ovaj sud te prigovore nalazi neosnovanim. Naime, iako su tačni navodi odbrane o statusu optuženog kako profesionalnom tako i u pogledu ugleda koji vjerovatno uživa u društvu, to nisu okolnosti koje po ocjeni ovog suda mogu dovesti do utvrđivanja blaže kazne optuženom u izrečenoj uvjetnoj osudi, koju je kao najblažu vrstu krivične sankcije koja predstavlja samo prijetnju kazne odnosno mjeru upozorenja, optuženom izrekao prvostepeni sud za počinjeno djelo. Nije bilo osnova za primjenu odredaba ublažavanja kod utvrđivanja visine ove kazne a pravilno je odmjereno i rok provjere od 3(tri) godine utvrđen u pobijanoj presudi. Ovo su ujedno razlozi koji ukazuju na potpunu neosnovanost prijedloga žalbe da je optuženi trebao biti oslobođen od kazne s obzirom da je i ovaj sud kao i prvostepeni uvjerenja da će se izrečenom uvjetnom osudom koja predstavlja prijetnju kaznom upravo imajući u vidu sve olakšavajuće okolnosti koje je naveo prvostepeni sud te prihvatajući i one koje ističe žalba, moći postići svrha kažnjavanja iz člana 42. KZ FBiH, kako sa aspekta generalne tako sa aspekta specijalne prevencije.

Kada se radi o žalbi tužilaštva , izjavljenoj zbog odluke o krovočnompravnoj sankciji, kojom se ukazuje da je izrečena sankcija preblaga, ovaj sud, imajući u vidu način izvršenja krivičnog djela, period u kome je isto izvršeno, protek vremena od izvršenja krivičnog djela, te smatra da je izrečena uvjetna osuda kojom je optuženom utvrđena kazna zatvora u trajanju od jedne godine , sa rokom provjere od tri godine, adekvatna sankcija kojom se po ocjeni ovog suda može ostvariti i opšta svrha krivičnih sankcija propisana odredbom čl. 7. KZ FBiH, te nije nužno za postizanje svrhe odvracanja optuženog od daljeg vršenja bilo koje vrste krivičnih djela izricati безусловnu kaznu zatvora, kako to neosnovano u svojoj žalbi predlaže kantonalni tužilac.

Dakle, izrečena krivičnopravna sankcija nije ni prestrogo ni preblago odmjerena , kako se to neosnovano tvrdi u žalbama braniteljice i tužioca.

Kada se radi o žalbi na troškove postupka ovaj sud nalazi da je prvostepeni sud pravilno i zakonito odlučio o obavezi optuženog koji oglašen krivim, da shodno članu 202. stav 1. ZKP FBiH plati ukupan iznos od 1.413,80 KM, u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude, koja odluka se ne može dovesti u pitanje žalbenim navodima branitelja.

Sa navedenih razloga odlučeno je kao u izreci presude temeljem člana 328. ZKP FBiH.

Zapisničar
Burić Sabaheta

Predsjednik vijeća
Maličbegović Enes